

Natuur + film = voorspellen

(1) Ruben Smit, de man achter de be kroonde film 'De nieuwe wildernis' over de Oostvaardersplassen, werkt hard aan een natuurfilm over de Waddenzee. Tijdens 'Leeuwarden Culturele Hoofdstad 2018' is de première. Als alles tenminste goed gaat en dat is wel te hopen. De film speelde immers een belangrijke rol bij het bepalen van de culturele hoofdstad voor 2018.

(2) "Voorspellen. Weten wat je wanneer kunt verwachten. Daar draait het om bij het maken van natuurfilms", aldus Smit. Daarom is hij nu al druk met vooronderzoek en is hij zo nu en dan al te vinden langs de noordelijke kust. Zoals deze week in de Kollumerwaard, waar hij de spreuwenzwermen en kleine zwanen filmde. "Dat kon deze week nog, want binnenkort vliegen ze weer verder."

(3) Smit is al jaren een gekend natuurfotograaf en -filmer. Het begon als hobby, maar werd z'n werk. Als ecooloog promoveerde hij in 2002 aan de Wageningen Universiteit waar hij zes jaar lang docent was. Gedurende die jaren merkte hij dat zijn studenten enthousiast reageerden op het eigen

geschoten beeldmateriaal. "Dat is natuurlijk leuk, maar het is leuker als het publiek nog groter is."

(4) In 2003 koos hij voor het beeld en vestigde hij zich als professioneel natuurfilmer en natuurfotograaf. Sinds die tijd won hij verschillende prijzen en maakte hij een reeks films voor programma's in en buiten Nederland. Het succes bereikte een hoogtepunt met 'De nieuwe wildernis' over de Oostvaardersplassen. De film – met gelijknamige tv-serie – kwam in 2013 uit en won meteen een Rembrandt Award, een publieksprijs voor beste Nederlandse film. Ook won de film een Gouden Kalf, de Nederlandse filmprijs van een vakjury.

(5) Als kind en tiener keek Ruben Smit al veel naar natuurfilms op tv. "Van de BBC en de Franse televisie. En ik heb altijd al gedacht: het kan en moet beter. De meeste natuurfilms worden gemaakt vanuit de actie. Ik kijk naar het verhaal van het individuele dier. Dat wil ik vertellen. Ik kijk naar mooi en naar inhoud." Zoals het verhaal van de vos die op ganzen jaagt en dat maakt het werk van Smit bijzonder. "Dat deed die vos maar een week per jaar. Dat moet je weten. Wanneer gaat die vos op jacht en waar? Maar om dat te weten, heb je een enorme voorbereidingstijd nodig. En hoe meer tijd je daarin steekt, des te makkelijker het resultaat tot stand komt."

(6) Het komende jaar steekt Smit zijn tijd vooral in die voorbereiding. Eind volgend jaar begint het echte filmwerk, twee jaar lang met een man of

75 tien. Dan nog een half jaar de studio
in voor de montage en de film is op
tijd klaar voor vertoning. Waarom hij
twee jaar lang moet filmen? “Ik heb
twee en liefst drie winters nodig,
omdat ik ook een goede storm wil
80 hebben en die laat zich niet voor-
spellen.” Hij schoot voor ‘De nieuwe
wildernis’ nog 350 uur film vol voor
een uiteindelijke productie van ander-
half uur bioscoopfilm en drie keer 50
85 minuten op televisie. Voor de
Waddenfilm verwacht hij ‘zomaar op
het dubbele aantal uren film’ uit te
komen.

(7) Het plan voor de Waddenfilm is al
90 oud. Maar het is ‘De nieuwe wilder-
nis’ die ertoe leidt dat het plan ook
wordt uitgevoerd. Na dat succes
drong een aantal grote natuurorgani-
saties er bij hem op aan toch vooral
95 die Waddenfilm te maken. Dat heeft

Smit ertoe gezet om dit Waddenpro-
ject inhoud te geven. Het wordt geen
eenvoudige klus. “In vergelijking met
de Oostvaardersplassen wordt het
100 grootser, wilder en moeilijker. Het
wad kent een enorme dynamiek, je
hebt te maken met de getijden en ik
wil veel onder water filmen.”

(8) Het wordt kortom een miljoenen-
105 project. “De financiering is een
enorme klus. Maar van ‘De nieuwe
wildernis’ heb ik wel geleerd dat ik
vooral zelf de productie moet doen
om meer greep op de organisatie te
110 houden.” De begroting is nog zeker
niet rond. “Maar dat heb je altijd met
dit soort projecten. Die financiering
rond maken duurt vaak net zo lang
als de opnames. Je bent altijd aan
115 het zoeken naar geld. Waar een wil
is, is een weg. Die film komt er wel.”

*naar een artikel van Arend van der Meulen,
de Leeuwarder Courant, 1 november 2014*